

Arrest

nr. 246 385 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aangezien de Pakistaanse betrokkene zich bij de meerderjarige zoon in België wenst te vestigen de genaamd P. (...), die in België gevestigd is op basis van gezinshereniging art 40TER en in het bezit van een F- kaart, kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv niet EU meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12 1980 kunnen rechtvaardigen. Er worden geen duidelijke humanitaire elementen aangehaald. Het feit dat betrokkene weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn volstaat niet om een humanitair visum af te leveren. Zonder deze elementen zou de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10VW inhouden gelet dat dit niet voorzien in de voorziene bepalingen. Betrokkene is meerderjarig, gepensioneerd, en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Indien nodig kan zij verder financieel gesteund worden door haar zoon vanuit België via internationale geldoperators zoals Western Union en Moneygram. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven.. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij in haar synthesesmemorie de volgende argumenten uiteen:

“Eerste onderdeel:

1.1. In haar verzoekschrift had verzoekster - samengevat - onder het eerste onderdeel van haar eerste en enige middel een schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht aangevoerd, ondergeschikt een schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Verzoekster liet gelden dat in casu moet vastgesteld worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat alle concrete individuele elementen van het dossier in overweging werden genomen bij de beoordeling van de humanitaire omstandigheden, maar dat de bestreden beslissing slechts partieel en in zeer algemene bewoordingen gemotiveerd is:

- Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens uit dat de gemachtigde van de minister zich rekenschap heeft gegeven van het gegeven dat verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman dat R.P. haar enige zoon is en zij geen directe familie heeft in Pakistan (stukken 5, 6, 10, 13 dossier aanvraag).

- Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens uit dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het argument dat verzoekster heeft aangevoerd in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman dat zij zich in een moeilijke positie bevindt als alleenstaande vrouw in Pakistan.

- Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook niet dat rekening werd gehouden met de vaste bindingen van R.P. met België, de mogelijkheden van R.P. om verzoekster ten laste te nemen, het feit dat R.P. en zijn partner verzoekster nu reeds financieel ten laste nemen, over voldoende huisvesting beschikken, beiden vast werk hebben in België, een voldoende hoog inkomen hebben om iemand ten laste te kunnen nemen en met de Belgische nationaliteit van de schoondochter (stukken 6, 8, 9, 10, 11, 12, 15).

- Ook wordt in de bestreden beslissing volledig voorbijgegaan aan het argument dat verzoekster in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman had aangevoerd dat eerder haar visum kort verblijf geweigerd was om reden dat er geen garantie was op tijdige terugkeer (stuk 2).

Nochtans impliceert de weigering van het humanitair visum dat verzoekster in een patstelling komt, waarbij zowel haar aanvraag visum kort verblijf wordt geweigerd, alsook haar visum lang verblijf, en zij dus onder geen beding als moeder haar zoon kan bezoeken, zelfs al wordt bewezen dat de zoon haar volledig ten laste kan nemen.

1.2. In haar nota met opmerkingen voert verwerende partij aan:

Dat dit aspect van het middel waarbij de schending ingeroepen wordt van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht onontvankelijk, minstens ongegrond is omdat moet vastgesteld worden dat verzoekster in haar beroep inhoudelijke kritiek levert en blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verwerende partij voert aan dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed is, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeld zijn.

Verwerende partij stelt dat deze vermeldingen verzoekende partij toelaat kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

1.3. In haar synthesesmemorie herneemt verzoekster het eerste onderdeel van haar eerste middel, met name de schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, ondergeschikt schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betwist dat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk, ondergeschikt ongegrond zou zijn.

Opdat een administratieve akte afdoende gemotiveerd zou zijn, moet ze steunen op alle feiten en stukken die door de verzoekende partij werden aangevoerd, zodat de verzoekende partij weet dat alle aangevoerde elementen in beschouwing genomen zijn.

In casu moet vastgesteld worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, blijkt dat alle concrete individuele elementen van het dossier in overweging werden genomen bij de beoordeling van de humanitaire omstandigheden.

Verwerende partij overweegt met betrekking tot de toepassing van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet: "Hef feit dat betrokkene weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn volstaat niet om een humanitair visum af te leveren. Zonder deze elementen zou de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art. 10VW inhouden gelet dat dit niet voorzien is in de voorziene bepalingen. Betrokkene is meerderjarig, gepensioneerd, en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Indien nodig kan zij verder financieel gesteund worden door haar zoon vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere.

Ten onrechte voert verwerende partij in haar nota aan: "verzoekende partij maakt op geen enkel ogenblik aannemelijk om welke concrete reden er een verkeerde beoordeling door de gemachtigde zou zijn gemaakt. Zij beperkt zich er toe te verwijzen naar niet concrete stukken die zouden zijn neergelegd. In geen geval maakt zij thans aannemelijk dat er voorgelegde stukken niet in rekening zouden zijn gebracht dan wel dat er verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift duidelijk aangehaald op welke punten de motivering van de bestreden beslissing verzoekster in het ongewisse laat of de expliciet in de nota van de raadsman van verzoekster aangevoerde en gestaafde feitelijke elementen in rekening werden genomen, met name:

- Dat R.P. de enige zoon is van verzoekster en zij geen directe familie heeft in Pakistan (stukken 5, 6, 10, 13 dossier aanvraag).*
- Dat zij als alleenstaande vrouw in Pakistan zich in een moeilijke positie bevindt, waardoor essentiële rechten zoals huisvesting, mobiliteit, gezondheidszorg in het gedrang komen.*
- Dat de zoon van verzoekster vaste bindingen heeft met België (wettelijk samenwonend met Belgische onderdaan, werk, huisvesting)*
- Dat de zoon van verzoekster en zijn partner voldoende mogelijkheden hebben om verzoekster ten laste te nemen (over voldoende huisvesting beschikken, beiden vast werk hebben in België, een voldoende hoog inkomen hebben om iemand ten laste te kunnen nemen) (stukken 6, 8, 9, 10, 11, 12, 15).*
- Dat verzoekster nu reeds financieel ten laste wordt genomen.*
- Dat verzoekster eerder een visum kort verblijf had aangevraagd hetwelk werd geweigerd om reden dat er geen garantie was op tijdige terugkeer, zodat de actuele weigering van het humanitair visum verzoekster in een patstelling plaatst, waarbij zowel haar aanvraag visum kort verblijf wordt geweigerd, alsook haar visum lang verblijf, en zij dus onder geen beding als moeder haar zoon kan bezoeken, zelfs al wordt bewezen dat de zoon haar volledig ten laste kan nemen.*

Zelfs al beschikt verwerende partij over een grote discretionaire bevoegdheid moet de Raad .voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of uit de motivering van de beslissing blijkt of alle elementen eigen aan de concrete individuele aanvraag wel degelijk in beschouwing werden genomen en afdoende onderzocht werden in de beoordeling.

Wanneer uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle aangevoerde feitelijke elementen door verweerder in de besluitvorming werden betrokken, is de bestreden beslissing formeel gebrekkig gemotiveerd en schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoekende partij betwist de opmerkingen van verwerende partij als zou zij geen belang hebben bij dit onderdeel van het middel.

Verzoekende partij heeft er alle belang bij dat de bestreden beslissing genomen wordt op basis van alle feitelijke elementen eigen aan haar individuele aanvraag.

Ondergeschikt, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel:

2.1. In haar verzoekschrift had verzoekster - samengevat - onder het tweede onderdeel van haar eerste en enige middel aangevoerd dat er sprake is van een motiveringsgebrek en van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, doordat uit de bestreden beslissing in casu niet blijkt dat de gemachtigde een concrete belangenafweging heeft gemaakt op grond van artikel 8 EVRM.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde van de minister een belangenafweging heeft doorgevoerd. (RVV, nr. 234 608 van 30 maart 2020)

Concreet m.b.t. de toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet moet vastgesteld worden dat dit artikel geen voorwaarden voor binnenkomst of verblijf bevat, maar een beoordelingsvrijheid aan de overheid laat. Artikel 8 EVRM begrenst deze beoordelingsbevoegdheid in geval er sprake is van een gezins- en familieleven. De inmenging in het gezinsleven moet een legitiem doel hebben en moet in verhouding blijven tot het beoogde doel.

In casu houdt de bestreden beslissing enkel in algemene termen voor dat artikel 8 EVRM niet absoluut is en de overheid voorwaarden mag opleggen voor zover in de wet voorzien en ingegeven door één van de doelen voorzien in artikel 8. 2de lid EVRM.

De bestreden beslissing vermeldt geen concrete elementen in de overwegingen m.b.t. artikel 8 EVRM, zoals weduwe, alleenstaande vrouw in Pakistan, moeder van een enige zoon die wettelijk samenwonend is met een Belgische partner, die beiden wonen en werken in België, ruim voldoende inkomsten hebben en voldoende huisvesting om verzoekster ten laste te nemen en die door haar enige zoon en diens Belgische partner nu al financieel ten laste wordt genomen.

Ook de eerdere weigering van een visum kort verblijf bij beslissing dd. 15.10.2018 omwille van gebrek aan garantie op terugkeer is buiten beschouwing gelaten (stuk 2). Nochtans impliceert de weigering van het visum kort verblijf én vervolgens de weigering van een visum lang verblijf een patstelling in hoofde van verzoekster doordat zij haar zoon niet kan bezoeken in België noch voor een kort verblijf, noch voor een lang verblijf. Deze patstelling betekent een reële inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Bijgevolg kan niet beoordeeld worden of de gemachtigde van de minister in casu een juiste belangenafweging heeft gemaakt tussen het recht op een gezins- en familieleven van verzoekster enerzijds en het recht van de overheid tot inmenging in dit gezins- en familieleven.

2.2. In haar nota met opmerkingen voert verwerende partij aan:

Vooreerst laat verwerende partij in haar nota gelden dat art. 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat.

Verder stelt verwerende partij dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermingswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

Verwerende partij stelt hierbij dat moet opgemerkt worden dat er in casu sprake is van een voorgehouden gezinsband tussen moeder en meerderjarig kind, doch teneinde onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVR te vallen, dient de verzoekende partij bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te voeren.

Verwerende partij voert aan dat te dezen dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een bepaalde graad van afhankelijkheid aanwezig is. Verweerder laat gelden dat de zoon van de verzoekende partij reeds geruime tijd in België verblijft, zonder dat er in voormelde periode door de verzoekende partij stappen werden ondernomen om haar zoon te vervoegen. Verweerder voert aan dat verzoekende partij faalt in haar bewijslast.

Subsidiair, voert verweerder aan dat er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8 EVRM diende te gebeuren, aangezien het om een eerste toelating gaat en niet om de weigering van een voortgezet verblijf.

Verweerder stelt verder dat in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, d.i. de fair balance toets.

Verweerder oordeelt dat verzoekende partij niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat het EVRM geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen en geen verplichting inhoudt voor een Staat om gezinshereniging toe te staan. Het is de taak van een Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, waarbij de Staat kan oordelen dat het belang van de Staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft.

2.3. In haar synthesememorie herneemt verzoekster het tweede onderdeel van haar eerste en enige middel.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij erkent dat in casu - waar het gaat om een eerste toelating - volgens het EHRM een Staat de plicht heeft om een 'fair balance'-toets toe te passen. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Het is dan ook in het licht van deze 'fair balance'-toets dat verwerende partij weldegelijk een motiveringsplicht heeft in die zin dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de 'fair balance'-toets werd uitgevoerd aan de hand van alle concrete elementen van het individuele geval.

Verzoekende partij voert aan dat in casu moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing enkel een algemeen juridisch kader vermeldt, maar nalaat de 'fair balance'-toets in concreto toe te passen op het individuele geval.

Dit wordt bevestigd in de nota van verwerende partij, waar verwerende partij voorhoudt dat verzoekster in de eerste plaats het bestaan van een beschermingswaardige relatie dient te bewijzen indien zij zich beroept op artikel 8 EVRM en daarbij opmerkt dat er in casu wel sprake is van een voorgehouden gezinsband tussen moeder en een meerderjarig kind, maar dat teneinde onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM te vallen, de verzoekende partij aldus bijkomende elementen van afhankelijkheid moet aanvoeren.

In casu moet dan ook vastgesteld worden dat in de bestreden beslissing zelf verwerende partij geen enkele overweging wijdt aan het al dan niet aanwezig zijn van een beschermingswaardige relatie. En in haar nota spreekt verwerende partij bij de bespreking van de beschermingswaardige relatie enkel over "een voorgehouden gezinsband tussen moeder en een meerderjarige zoon". Verwerende partij gaat kennelijk voorbij aan een aantal door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde essentiële bijkomende elementen ter beoordeling van de beschermingswaardige relatie in casu, zoals het feit dat het gaat om haar enige zoon en verder dat zij weduwe is, dat zij reeds door haar zoon financieel ten laste wordt genomen, dat haar zoon woont en werkt in België en in België wettelijk samenwonend is met een

Belgische partner en dat verzoekster zelf als alleenstaande vrouw zich in Pakistan in een moeilijke positie bevindt qua huisvesting, mobiliteit enz.

De vaststelling dat verwerende partij deze elementen gewoon niet heeft meegenomen in haar overwegingen op grond van artikel 8 EVRM, impliceert een schending van de formele motiveringplicht, minstens een slechte toepassing van de 'fair balance'-toets en dus een schending van artikel 8 EVRM.

In haar nota voert verwerende partij ook nog ten onrechte aan dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekster verwijst naar haar uiteenzetting hiervoor over de vaste bindingen van de enige zoon van verzoekster met België, en meer bepaald zijn Belgische partner, wonend en werkend in België.

Verzoekster stelt tot slot vast dat verwerende partij in haar nota opmerkt dat de zoon van verzoekende partij reeds geruime tijd in België verblijft, zonder dat er in de voormelde periode door de verzoekende partij stappen werden ondernomen om haar zoon te vervoegen.

Dit is manifest onjuist verzoekster heeft er in haar aanvraag op gewezen dat zij eerder een visum kort verblijf had aangevraagd, maar dat dit bij beslissing dd. 15.10.2018 werd geweigerd. Ook dit element wordt door verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de nota buiten beschouwing gelaten (stuk 2).

Ondergeschikt voert verzoekster in antwoord op de nota van verwerende partij nog aan dat haar middel niet gericht is op "het invoeren van een recht om het grondgebied van de Belgische Staat binnen te komen of er te verblijven", noch op "het beletten van de Belgische Staat om haar taak om de openbare orde te waarborgen uit te oefenen.

Verzoekster voert wel aan dat in casu moet vastgesteld worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat een behoorlijke 'fair balance'-toets werd uitgevoerd door verwerende partij op basis van alle concrete elementen eigen aan de individuele casus.

Zodat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel zoals beschermd in artikel 8 EVRM, heeft geschonden.

Het tweede onderdeel is gegrond.

Derde onderdeel:

3.1. In haar verzoekschrift had verzoekster - samengevat - onder het derde onderdeel van haar eerste en enige middel een schending van artikel 9 vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel aangevoerd:

Ten onrechte overweegt verwerende partij dat de toekenning van een humanitair visum in casu een omzeiling zou betekenen van artikel 10 vreemdelingenwet.

Verzoekster, die als ascendent van een meerderjarige derdelander niet onder de toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet valt, kan rechtmatig een verblijf aanvragen op grond van artikel 9 vreemdelingenwet. De machtiging op grond van artikel 9 vreemdelingenwet is een gunst op basis van concrete individuele elementen in tegenstelling tot het recht op basis van wettelijke voorwaarden.

Wanneer iemand niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf, moet onderzocht worden of diezelfde persoon eventueel wel bij wijze van gunst verblijf kan toegekend worden. Alle daartoe aangevoerde elementen moeten onderzocht worden in het licht van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dergelijk onderzoek is gebeurd.

De kwalificatie door de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag van verzoekster op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet - omdat verzoekster zich niet in een der in artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt - als een omzeiling van artikel 10 vreemdelingenwet wordt beschouwd, schendt artikel 9 van de vreemdelingenwet en is kennelijk onredelijk.

3.2. In haar nota met opmerkingen voert verwerende partij aan:

Dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet inderdaad in wezen een zelfstandige bepaling is waarop de vreemdeling die humanitaire redenen kan inroepen zich op kan steunen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Het feit dat de gemachtigde van de Minister van oordeel is dat de elementen die door de verzoekende partij worden voorgedragen, de schijn wekken dat de verzoekende partij de regels van de gezinshereniging wil omzeilen, betekent niet dat de gemachtigde van de Minister artikel 9 van de Vreemdelingenwet verkeerd interpreteert.

Verweerder vermeldt verder dat de verzoekende partij als humanitaire reden inroept dat zij weduwe is en familiaal geïsoleerd is in haar land van herkomst.

Verwerende partij laat daarbij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel een wettelijk toezicht kan uitoefenen en niet zijn beoordeling in de plaats kan stellen.

3.3. In haar synthesesmemorie herneemt verzoekster het derde onderdeel van haar eerste en enige middel.

Zowel uit de overwegingen van de bestreden beslissing als uit de overwegingen in de nota van verwerende partij blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in casu in eerste orde uitgegaan is van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 vreemdelingenwet, terwijl de aanvraag een humanitair visum betreft (artikel 9 VW).

Verwerende partij overweegt in de bestreden beslissing dat verzoekende partij als ascendent niet in aanmerking komt voor artikel 10 vreemdelingenwet en verder dat de toepassing van artikel 9 vreemdelingenwet een omzeiling zou inhouden van artikel 10 vreemdelingenwet.

Verwerende partij neemt terzake een tegenstrijdige en dubbelzinnige houding aan waarbij verwerende partij enerzijds erkent dat artikel 9 vreemdelingenwet een zelfstandige bepaling betreft, maar anderzijds de toepassing van artikel 9 vreemdelingenwet als een omzeiling van artikel 10 vreemdelingenwet gaat beschouwen.

Uit een eenvoudige lezing van artikel 9 vreemdelingenwet volgt nochtans dat dit artikel juist van toepassing is wanneer men geen beroep kan doen op artikel 10 vreemdelingenwet.

De overweging dat de toekenning van het visum een omzeiling zou betekenen van artikel 10 vreemdelingenwet is manifest onjuist en is een schending van artikel 9 vreemdelingenwet.

Verder moet vastgesteld worden dat verwerende partij nagelaten heeft alle aangevoerde concrete elementen in overweging te nemen om te oordelen of er in casu humanitaire redenen voorhanden zijn om een visum toe te kennen op grond van artikel 9 vreemdelingenwet.

Ook al heeft verwerende partij een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid en kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling niet in de plaats stellen, kan de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht wel vaststellen dat de beoordeling in rechte en in feite van de gemachtigde kennelijk onredelijk is."

3.2. In een eerste middelonderdeel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en, ondergeschikt, op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom het visum lang verblijf wordt geweigerd. Er wordt vooreerst gesteld dat aangezien de verzoekende partij zich bij haar meerderjarige zoon in België wenst te vestigen, die in België gevestigd is op basis van gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en in het bezit is van een F-kaart, zij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat deze categorie van aanvragers, niet-EU moeder in functie van niet-EU meerderjarige zoon, niet voorzien is in de wet. Vervolgens motiveert de verwerende partij dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel plaats kan vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat), dat de afgifte van een dergelijk visum een discretionaire bevoegdheid betreft met een brede appreciatiemarge voor de verwerende partij, dat het een gunst en geen recht betreft. In het licht van artikel 8 van het EVRM wordt vervolgens gesteld: *“De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.”* Verder oordeelt de verwerende partij *in concreto* dat er tevens niet afdoende bijzondere elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, dat er geen duidelijke humanitaire elementen worden aangehaald, dat het feit dat de verzoekende partij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn, niet volstaat om een humanitair visum af te leveren, dat zonder deze elementen de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou inhouden, gelet dat dit niet voorzien is in de voorziene bepalingen, dat de verzoekende partij meerderjarig en gepensioneerd is, en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, dat indien nodig zij verder financieel kan gesteund worden door haar zoon vanuit België via internationale geldoperators zoals Western Union en Moneygram, dat contact houden steeds kan via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsapp en andere. Tot slot wordt geduid dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven, dat gezien bovenstaande vaststellingen de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, dat niet alle voorwaarden werden nagekeken, dat deze beslissing de verwerende partij niet belet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende blijkt dat alle concrete individuele elementen van het dossier in overweging werden genomen bij de beoordeling van de humanitaire omstandigheden, maar dat de bestreden beslissing slechts partieel en in zeer algemene bewoordingen gemotiveerd is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de beslissing slechts partieel is gemotiveerd en dit een schending van de motiveringsplicht zou uitmaken, komt het haar toe dit met concrete elementen te onderbouwen.

De verzoekende partij stelt dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister zich rekenschap heeft gegeven van het gegeven dat zij heeft aangevoerd in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman dat R.P. haar enige zoon is en zij geen directe familie heeft in Pakistan. De Raad kan slechts vaststellen dat zij daarmee voorbij gaat aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het feit dat zij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn niet volstaat om een humanitair visum af te leveren, dat zij meerderjarig en gepensioneerd is en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, dat, indien nodig, zij verder financieel gesteund kan worden door haar zoon vanuit België en contact houden steeds kan via de moderne communicatiekanalen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met voorgaande motieven de voorliggende stukken op een onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld of nagelaten heeft met bepaalde stukken rekening te houden. In die zin kan de verzoekende partij niet redelijk voorhouden dat de verwerende partij zich geen rekenschap heeft gegeven van het gegeven dat R.P. haar enige zoon is en zij geen directe familie heeft in Pakistan.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing nergens blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het argument dat zij heeft aangevoerd in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman dat zij zich in een moeilijke positie bevindt als alleenstaande vrouw in Pakistan waardoor essentiële rechten zoals huisvesting, mobiliteit en gezondheidszorg in het gedrang komen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing enerzijds blijkt dat geen duidelijke humanitaire elementen worden aangehaald, dat het feit dat zij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn niet volstaat om een humanitair visum af te leveren en anderzijds wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij meerderjarig is, gepensioneerd is en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Zij toont niet aan dat deze beoordeling, gelet op de bij haar aanvraag voorgelegde stukken, onzorgvuldig is, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft bepaalde elementen in rekening te brengen. De Raad merkt hierbij nog op dat uit de aanvraag blijkt dat de verzoekende partij inderdaad heeft gewezen op haar leefomstandigheden als alleenstaande vrouw in Pakistan, waarbij zij stelde dat haar huisvesting in het gedrang komt, dat er niemand is om haar bij te staan, dat wanneer zij verplaatsingen moet maken naar de dokter, bank of ambassade zij er helemaal alleen voor staat en aangewezen is op hulp van derden en dat de afwezigheid van haar zoon ook zwaar weegt op haar gemoed. Gelet op het feit dat de verwerende partij motiveerde dat de verzoekende partij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn alsook dat zij als meerderjarige en gepensioneerd wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, dat zij verder financieel gesteund kan worden door haar zoon vanuit België en dat steeds contact kan gehouden worden via de moderne communicatiemiddelen, blijkt wel degelijk dat de verwerende partij met voormelde elementen rekening heeft gehouden. Het louter feit dat de verwerende partij de in de aanvraag aangehaalde elementen niet woordelijk opneemt in de bestreden beslissing, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Immers werden de voormelde elementen beoordeeld door de verwerende partij. Met het louter herhalen van deze elementen in haar verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde beoordeling die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet zorgvuldig of niet afdoende is.

In zoverre de verzoekende betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook niet blijkt dat rekening werd gehouden met de vaste bindingen van R.P. met België, de mogelijkheden van R.P. om haar ten laste te nemen, het feit dat R.P. en zijn partner haar nu reeds financieel ten laste nemen, over voldoende huisvesting beschikken, beiden vast werk hebben in België, een voldoende hoog inkomen hebben om iemand ten laste te kunnen nemen en de schoondochter de Belgische nationaliteit heeft, maakt zij niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat gelet op de gemaakte vaststellingen – met name dat er geen duidelijke humanitaire elementen worden aangehaald, dat het feit dat zij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn niet volstaat om een humanitair visum af te leveren en dat de verzoekende partij meerderjarig en gepensioneerd is en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan – de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd en dat niet alle voorwaarden werden nagekeken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om, na te hebben vastgesteld dat er geen duidelijke humanitaire elementen worden aangehaald, te besluiten om de overige voorwaarden niet na

te kijken. Immers volstaat de vaststelling dat er *in casu* geen humanitaire elementen worden aangehaald om het visum te weigeren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel in haar verzoekschrift niet aannemelijk. Door louter te stellen dat wanneer uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle aangevoerde feitelijke elementen door de verwerende partij in de besluitvorming werden betrokken, de bestreden beslissing formeel gebrekkig gemotiveerd is, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Door te betogen dat in de bestreden beslissing volledig voorbijgegaan wordt aan het argument dat zij in haar aanvraag om gemachtigd te worden tot verblijf middels de nota van haar raadsman had aangevoerd dat eerder haar visum kort verblijf geweigerd was om reden dat er geen garantie was op tijdige terugkeer, dat de weigering van het humanitair visum nochtans impliceert dat zij in een patstelling komt, waarbij zowel haar aanvraag visum kort verblijf wordt geweigerd, alsook haar visum lang verblijf en zij dus onder geen beding als moeder haar zoon kan bezoeken, zelfs al wordt het bewezen dat de zoon haar volledig ten laste kan nemen, gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief dat het haar vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de in de bestreden beslissing omschreven weigeringsmotieven. Het is niet onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze het feit dat haar visum kort verblijf geweigerd was om reden dat er geen garantie was op tijdige terugkeer, een humanitair element uitmaakt derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Daarnaast gaat de verzoekende partij met haar betoog ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar erop gewezen wordt dat het afleveren van een humanitair visum geen omzeiling mag worden van de procedure gezinshereniging vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij meerderjarig en gepensioneerd is en geacht wordt voor zichzelf te kunnen instaan, dat zij, indien nodig, verder financieel gesteund kan worden door haar zoon vanuit België en contact houden steeds kan via de moderne communicatiemiddelen. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing er geenszins toe leidt dat de verzoekende partij en haar zoon elkaar niet meer kunnen zien, nu de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat de zoon van de verzoekende partij haar bezoekt in Pakistan. Het feit dat de zoon van de verzoekende partij vaste bindingen heeft met België, waaronder vast werk, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.6. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij toont voorts niet aan welke concrete individuele elementen die zij had aangebracht in haar aanvraag ten onrechte niet in overweging werden genomen.

3.7. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel verder wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan

waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.9. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

3.10. *In casu* diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D) om humanitaire redenen, teneinde haar meerderjarige zoon in België te vervoegen.

De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing vooreerst op dat de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat deze categorie van aanvragers (niet-EU moeder in functie van niet-EU meerderjarige zoon) niet is voorzien in de wet. Hij benadrukt dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarbij er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat, en stelt verder dat de afgifte een discretionaire bevoegdheid betreft met een brede appreciatiemarge, en dat het een gunst en geen recht betreft.

Vervolgens zet hij uiteen waarom de weigering tot afgifte van een humanitair visum niet in strijd is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens oordeelt de gemachtigde dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Hij geeft daarbij aan dat het feit dat de verzoekende partij weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn niet volstaat om een humanitair visum af te leveren, dat zonder deze elementen de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou inhouden, gelet dat dit niet voorzien is in de voorziene bepalingen, dat de verzoekende partij meerderjarig en gepensioneerd is en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, dat zij, indien nodig, verder financieel kan gesteund worden door haar zoon vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram en dat contact houden steeds kan via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsapp en andere.

Ten slotte wijst de gemachtigde erop dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdend met de hierboven omschreven weigeringsmotieven, dat gezien bovenstaande vaststellingen de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, dat niet alle voorwaarden werden nagekeken, dat deze beslissing de verwerende partij niet belet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

3.11. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zij betwist verder ook niet dat de afgifte van een humanitair visum geen recht, maar een gunst is, dat zulk visum slechts in uitzonderlijke gevallen, op humanitaire basis wordt toegekend en dat de gemachtigde in dit verband over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

3.12. De verzoekende partij betoogt echter dat de verwerende partij ten onrechte overweegt dat de toekenning van een humanitair visum *in casu* een omzeiling zou betekenen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat zij, die als ascendent van een meerderjarige derdelander niet onder de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, rechtmatig een verblijf kan aanvragen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat de machtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet een gunst is op basis van concrete individuele elementen in tegenstelling tot het recht op basis van wettelijke voorwaarden, dat wanneer iemand niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf moet onderzocht worden of diezelfde persoon eventueel wel bij wijze van gunst verblijf kan worden toegekend, dat alle daartoe aangevoerde elementen moeten onderzocht worden in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* niet blijkt uit de bestreden beslissing dat dergelijk onderzoek is gebeurd, dat de kwalificatie door de gemachtigde waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet als een omzeiling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt beschouwd, artikel 9 van de Vreemdelingenwet schendt en kennelijk onredelijk is, dat zowel uit de overwegingen van de bestreden beslissing als uit de overwegingen in de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in eerste orde is uitgegaan van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, terwijl de aanvraag een humanitair visum betreft, dat de verwerende partij ter zake een tegenstrijdige en dubbelzinnige houding aanneemt waarbij zij enerzijds erkent dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet een zelfstandige bepaling betreft maar anderzijds de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet als een omzeiling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet gaat beschouwen, dat uit een eenvoudige lezing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet nochtans volgt dat dit artikel juist van toepassing is wanneer men geen beroep kan doen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat de overweging dat de toekenning van het visum een omzeiling zou betekenen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet manifest onjuist is en een schending is van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij heeft nagelaten alle aangevoerde concrete elementen in overweging te nemen om te oordelen of er *in casu* humanitaire redenen voorhanden zijn om een visum toe te kennen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat de beoordeling van de gemachtigde in rechte en in feite kennelijk onredelijk is.

3.13. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat deze categorie van aanvragers (derdelander-moeder en derdelander-meerderjarige zoon) niet voorzien is in de wet, dat er tevens niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen en dat zonder deze elementen (d.i. de humanitaire elementen) de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou inhouden, gelet dat dit niet voorzien is in de voorziene bepalingen.

Nu de verzoekende partij een aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf heeft ingediend om humanitaire redenen met het oog op het vervoegen van haar meerderjarige zoon in België, nu uit punt 3.5. blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze in de bestreden beslissing tot de vaststelling kwam dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen en de verzoekende partij geenszins betwist dat zij niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, is het niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om *in casu* te stellen dat zonder deze humanitaire elementen de toekenning van het visum een omzeiling zou zijn van de procedure gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Immers is de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te

betogen, niet van oordeel dat het toekennen van het visum naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet steeds als een omzeiling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd. Zij stelt *in casu* concreet vast dat de “*betrokkene zich bij de meerderjarige zoon in België wenst te vestigen*” en dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn zodat *in casu*, de aflevering van een humanitair visum, zonder afdoende bijzondere humanitaire elementen, zou neerkomen op een omzeiling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat deze vaststelling foutief of kennelijk onredelijk is. Gezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn, waarbij zij ook de redenen voor dit oordeel vermeldt, heeft zij wel degelijk onderzocht of de verzoekende partij het verblijf bij wijze van gunst op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet kon worden toegekend. Het is aldus niet zo, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, dat de verwerende partij heeft gesteld dat het verblijf niet kan worden toegekend of dat een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet mogelijk is om de enkele reden dat het aanvaarden van een aanvraag van een ascendent een omzeiling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou betekenen. Evenmin kan vastgesteld worden, gelet op het feit dat de verwerende partij de redenen weergeeft waarom de ingeroepen elementen niet aanvaard kunnen worden als humanitaire elementen, dat de verwerende partij is uitgegaan van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan de partijen volgen waar zij menen dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet een zelfstandige bepaling betreft, doch dit doet geenszins afbreuk aan het voorgaande en geeft geen blijk van een “*dubbelzinnige houding*” die, zo betoogt de verzoekende partij, de verwerende partij aanneemt.

Het is daarnaast niet foutief of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing eerst na te gaan of de aanvraag valt onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In artikel 9 van de Vreemdelingenwet valt immers te lezen dat “*Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, (...) de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd (moet) worden door de Minister of zijn gemachtigde.*” Aldus kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat uit een eenvoudige lezing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet volgt dat dit artikel juist van toepassing is wanneer men geen beroep kan doen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont echter niet aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9 van de Vreemdelingenwet is dat de verwerende partij eerst nagaat of “*de vreemdeling (...) zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt*”, alvorens de aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet verder te behandelen. Uit de “*synthesenota/visa*” die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij het motief van de aanvraag heeft gekwalificeerd als “*humanitair*” en verwijst naar “*art 9§2*” zodat de verzoekende partij met loutere beweringen niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij in eerste orde is uitgegaan van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Bovendien, het weze herhaald, kan niet vastgesteld worden, gelet op het feit dat de verwerende partij de redenen weergeeft waarom de ingeroepen elementen niet aanvaard kunnen worden als humanitaire elementen, dat de verwerende partij is uitgegaan van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat alle aangevoerde elementen onderzocht moeten worden in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat *in casu* niet blijkt uit de bestreden beslissing dat dergelijk onderzoek is gebeurd, wordt vooreerst verwezen naar wat uiteengezet werd in punt 3.5. en merkt de Raad verder op dat de verzoekende partij in dit middelonderdeel niet concretiseert met welke elementen de verwerende partij gehouden was rekening te houden doch naliet dit te doen.

3.14. Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.15. In een volgend middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat er sprake is van een motiveringsgebrek en van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, doordat uit de bestreden beslissing *in casu* niet blijkt dat de gemachtigde een concrete belangenafweging heeft gemaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. Ze verduidelijkt dat concreet met betrekking tot de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat dit artikel geen voorwaarden voor binnenkomst of verblijf bevat, maar een beoordelingsvrijheid aan de overheid laat, dat artikel 8 van het EVRM deze beoordelingsbevoegdheid begrenst in geval er sprake is van een gezins- en familieleven, dat *in casu* de bestreden beslissing enkel in algemene termen voorhoudt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en de overheid voorwaarden mag opleggen voor

zover in de wet voorzien en ingegeven door één van de doelen voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de bestreden beslissing geen concrete elementen vermeldt in de overwegingen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, zoals weduwe, alleenstaande vrouw in Pakistan, moeder van een enige zoon die wettelijk samenwonend is met een Belgische partner, die beiden wonen en werken in België, ruim voldoende inkomsten hebben en voldoende huisvesting om haar ten laste te nemen en dat zij door haar enige zoon en diens Belgische partner nu al financieel ten laste wordt genomen, dat ook de eerdere weigering van een visum kort verblijf bij beslissing van 15 oktober 2018 omwille van gebrek aan garantie op terugkeer buiten beschouwing is gelaten, dat de weigering van het visum kort verblijf én vervolgens de weigering van een visum lang verblijf een patstelling impliceert doordat zij haar zoon niet kan bezoeken in België noch voor een kort verblijf, noch voor een lang verblijf, dat deze patstelling een reële inbreuk op het privé- en gezinsleven van haar betekent, dat bijgevolg niet kan beoordeeld worden of de gemachtigde *in casu* een juiste belangenafweging heeft gemaakt tussen het recht op een gezins- en familieleven van de verzoekende partij en het recht van de overheid tot inmenging in dit gezins- en familieleven. Ze stelt verder dat in het licht van de 'fair balance'-toets de verwerende partij wel degelijk een motiveringsplicht heeft in die zin dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de 'fair balance'-toets werd uitgevoerd aan de hand van alle concrete elementen van het individuele geval, dat *in casu* moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing enkel een algemeen juridisch kader vermeldt, maar nalaat de 'fair balance'-toets *in concreto* toe te passen op het individuele geval, dat *in casu* moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf geen enkele overweging wijdt aan het al dan niet aanwezig zijn van een beschermingswaardige relatie en in haar nota enkel spreekt over een voorbehouden gezinsband tussen moeder en een meerderjarige zoon, dat de verwerende partij kennelijk voorbij gaat aan een aantal in haar aanvraag aangevoerde essentiële bijkomende elementen ter beoordeling van de beschermingswaardige relatie *in casu*, zoals het feit dat het gaat om een enige zoon en verder dat zij weduwe is, dat zij reeds door haar zoon financieel ten laste wordt genomen, dat haar zoon woont en werkt in België en in België wettelijk samenwonend is met een Belgische partner en dat zij zich als alleenstaande vrouw in Pakistan in een moeilijke positie bevindt qua huisvesting, mobiliteit enzovoort, dat de vaststelling dat de verwerende partij deze elementen gewoon niet heeft meegenomen in haar overwegingen op grond van artikel 8 van het EVRM een schending van de formele motiveringsplicht impliceert, minstens een slechte toepassing van de 'fair balance'-toets en dus een schending van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij in haar nota ook nog ten onrechte aanvoert dat zij niet aantoonbaar dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden waarbij zij verwijst naar haar uiteenzetting hierover over de vaste bindingen van haar enige zoon met België, en meer bepaald zijn Belgische partner, wonend en werkend in België, dat zij er in haar aanvraag op gewezen heeft dat zij eerder een visum kort verblijf had aangevraagd, maar dat dit bij de beslissing van 15 oktober 2018 werd geweigerd, dat ook dit element door de verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de nota buiten beschouwing wordt gelaten, dat haar middel niet gericht is op het invoeren van een recht om het grondgebied van de Belgische staat binnen te komen of er te verblijven, noch op het beletten van de Belgische staat om haar taak om de openbare orde te waarborgen uit te oefenen.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang

van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.17. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.18. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

3.19. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.20. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing enkel in algemene termen voorhoudt dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en de overheid voorwaarden mag opleggen voor zover in de wet voorzien en ingegeven door één van de doelen voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, dat de bestreden beslissing geen concrete elementen vermeldt in de overwegingen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij gaat echter uit van een partiële lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing wel degelijk een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM naar de concrete elementen betreffende het gezinsleven die voorliggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing na enkele algemene overwegingen gemotiveerd als volgt:

“Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12 1980 kunnen rechtvaardigen.

Er worden geen duidelijke humanitaire elementen aangehaald. Het feit dat betrokkene weduwe is en familiaal geïsoleerd zou zijn volstaat niet om een humanitair visum af te leveren. Zonder deze elementen zou de aflevering van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10VW inhouden gelet dat dit niet voorzien in de voorziene bepalingen. Betrokkene is meerderjarig, gepensioneerd, en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Indien nodig kan zij verder financieel gesteund worden door haar zoon vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals Whatsap en andere. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij meerderjarig is en maakt niet aannemelijk dat het motief dat zij “wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan” foutief of kennelijk onredelijk is. Zij betwist overigens evenmin dat, indien nodig, zij verder financieel gesteund kan worden door haar zoon vanuit België of dat contact houden steeds kan via de moderne communicatiekanalen.

3.21. In het verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op haar gezinsleven met haar meerderjarige zoon en diens partner. Zij verduidelijkt dat zij als weduwe en alleenstaande vrouw in Pakistan woont en de moeder is van een enige zoon die wettelijk samenwonend is met een Belgische partner, die beiden wonen en werken in België, ruim voldoende inkomsten hebben en voldoende huisvesting om haar ten laste te nemen en dat zij door haar enige zoon en diens Belgische partner nu al financieel ten laste wordt genomen.

3.22. Met het betoog dat zij als weduwe en alleenstaande vrouw in Pakistan woont en de moeder is van een enige zoon die wettelijk samenwonend is met een Belgische partner, die beiden wonen en werken in België, ruim voldoende inkomsten hebben en voldoende huisvesting om haar ten laste te nemen, maakt de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig gezins- en familieleven met haar zoon en diens partner aannemelijk. De verzoekende partij stelt verder dat zij door haar enige zoon en diens Belgische partner nu al financieel ten laste wordt genomen. Zij toont hiermee niet aan effectief beleefde nauwe persoonlijke banden met haar zoon in België te hebben die beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit het dossier blijkt immers dat de verzoekende partij en haar zoon al jaren geen gemeenschappelijk gezinsleven onderhouden, daar haar zoon in België en zij in Pakistan woont. Eveneens blijkt uit de stukken die door de verzoekende partij bij haar aanvraag werden gevoegd dat de echtgenoot van de verzoekende partij in 1990 overleden is. Er blijkt dan ook dat de verzoekende partij reeds 30 jaar weduwe is, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Gelet op het feit dat haar echtgenoot 30 jaar geleden overleden is en haar zoon reeds jaren in België woont, blijkt dat de verzoekende partij reeds meerdere jaren een alleenstaande vrouw in Pakistan is, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij is slechts 50 jaar oud en toont hoogstens een financiële afhankelijkheid aan die, zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, vanuit België kan opgelost worden door middel van financiële steun door haar zoon via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram, wat overigens, zoals blijkt uit het voorgaande, door de verzoekende partij niet wordt betwist.

3.23. Een beschermingswaardig gezins- of familieleven met haar zoon en diens partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.24. Voor zover de verzoekende partij door het wijzen op de financiële afhankelijkheidsband toch een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk zou maken, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij dit in overweging heeft genomen en aan de hand van de concrete elementen een ‘fair balance’-toets heeft gedaan waarbij zij erop wees dat de verzoekende partij geacht wordt voor zichzelf te kunnen instaan, dat indien nodig, zij verder financieel gesteund kan worden door haar zoon vanuit België en dat contact houden steeds kan via de moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de bestreden beslissing enkel een algemeen juridisch kader vermeldt, maar nalaat de ‘fair balance’-toets *in concreto* toe te passen.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

3.25. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het bestaande gezinsleven geenszins daadwerkelijk wordt verbroken door de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij en haar zoon al jaren geen gemeenschappelijk gezinsleven onderhouden, daar haar zoon in België en zij in Pakistan woont alsook dat de echtgenoot van de verzoekende partij in 1990 overleden is zodat blijkt dat de verzoekende partij reeds 30 jaar weduwe is. Gelet op het feit dat haar echtgenoot 30 jaar geleden overleden is en haar zoon reeds jaren in België woont, blijkt dat de verzoekende partij reeds meerdere jaren een alleenstaande vrouw in Pakistan is. Het loutere feit dat de verzoekende partij reeds eerder een visum kort verblijf had aangevraagd maar dit per beslissing van 15 oktober 2018 werd geweigerd doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. De aanvraag van een visum kort verblijf impliceert noodzakelijkerwijze een aanvraag voor slechts een kort verblijf, mogelijks voor een familiaal bezoek. De verzoekende partij toont voorts geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders. Waar zij wijst op het feit dat zij weduwe is, het feit dat zij reeds door haar zoon financieel ten laste wordt genomen alsook op de vaste bindingen van haar enige zoon met België, en meer bepaald zijn Belgische partner, wonend en werkend in België, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij, zoals reeds werd aangehaald, geenszins betwist dat zij contact kan houden via de moderne communicatiekanalen, zoals Whatsapp en andere en dat zij verder financieel kan gesteund worden door haar zoon vanuit België, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Evenmin maakt zij aannemelijk dat haar zoon en diens partner haar in het land van herkomst niet kunnen komen bezoeken, zodat haar betoog dat de weigering van het visum kort verblijf én vervolgens de weigering van een visum lang verblijf een patstelling impliceert doordat zij haar zoon niet kan bezoeken in België noch voor een kort verblijf, noch voor een lang verblijf, dat deze patstelling een reële inbreuk op het privé- en gezinsleven van haar betekent, niet dienstig is. Dit geldt des te meer nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het de verzoekende partij vrijstaat om een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de weigeringsmotieven.

3.26. Het loutere feit dat haar zoon regelmatig geld opstuurt, houdt niet in dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting voor de Belgische staat om de visumaanvraag op die grond toe te staan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

3.27. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift evenmin een beschermingswaardig privéleven aannemelijk.

3.28. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, net zo min als een schending van het proportionaliteitsbeginsel in dit verband.

3.29. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER